

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ฝึกออกเสียงแบบโฟนิกส์กับกลุ่มควบคุมที่ฝึกตามแบบปกติ และ 2) เปรียบเทียบความสนใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 เพศชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ของโรงเรียนอนุบาลพร้อมวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 10 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 10 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับสลากจากประชากรทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์สำหรับเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 แผนการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบปกติสำหรับเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 จำนวน 24 แผน เพื่อใช้ในการทดลองเป็นเวลา 6 สัปดาห์ แบบทดสอบทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ด้านการสะกดคำศัพท์ และด้านความรู้ความหมายของคำศัพท์ จำนวนด้านละ 7 ข้อ รวม 21 ข้อ และแบบสังเกตพฤติกรรมเกี่ยวกับความสนใจในการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 จำนวน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม

สรุปผลการวิจัย

1. ทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 โดยรวมหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการสะกดคำศัพท์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีค่าสูงกว่ากลุ่มควบคุม ส่วนด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์ และด้านความรู้ความหมายของคำศัพท์ หลังการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ความสนใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 โดยรวมของกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณา

เป็นรายค้านพบว่า ด้านความกระตือรือร้นกระฉับกระเฉงในระหว่างการฝึก ด้านพุดคุยซักถามครูเกี่ยวกับ คำศัพท์ในบัตรคำ-บัตรภาพที่ฝึกอ่าน และด้านความอยากรู้อยากเห็นเมื่อครูมีคำศัพท์ใหม่ ๆ มาให้ฝึก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการหยิบบัตรคำ-บัตรภาพมาดู และพยายามอ่านออกเสียง และด้านการขอพบซักถามครูเมื่อสงสัย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การอภิปรายผลจะเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2 ข้อตามลำดับดังต่อไปนี้

1. สมมติฐานข้อที่ 1 ทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ของกลุ่มทดลองจะสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 โดยรวมหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นทักษะการสะกดคำศัพท์ซึ่งกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าเทคนิคการสอนทั้งสองแบบคือ กิจกรรมการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ และแบบปกติ ที่นำมาใช้กับเด็กสามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของเด็กได้ สอดคล้องกับแนวคิดของเพียเจท์ และบรูเนอร์ (อ้างถึงใน สุขุม เฉลยทรัพย์, 2531 : 108-112, 114-115) ซึ่งสรุปไว้ว่า การอ่านกับชีวิตเด็กปฐมวัยเริ่มตั้งแต่เกิดจนถึง 7-8 ขวบ ความเจริญเติบโตของการอ่านในปีแรก ๆ ที่เด็กควรจะได้รับเริ่มจากความเจริญเติบโตหรือการพัฒนาทางร่างกาย ความคล่องแคล่วของการใช้กล้ามเนื้อต่าง ๆ ทักษะทางการรับรู้และเข้าใจเรื่องราว สติปัญญาทางสมอง และประสบการณ์ทางสังคม เตรียมพร้อมที่จะรับประสบการณ์จากการเรียนการสอนอ่านในขั้นต่อไป ซึ่งในขั้นต้นเด็กจะสนใจและอยากเรียนเฉพาะคำที่มีความหมายต่อตัวเด็กที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เด็กจะสนใจเฝ้าดูการเขียนคำต่าง ๆ วิถีลากเส้นตัวอักษร รูปร่างของตัวอักษร การเปล่งเสียงคำนั้น ๆ อ่านเสียงของพยัญชนะตัวนั้น ๆ เด็กจะพอใจในการอ่านตามเป็นคำ วลี ประโยค และจะพอใจในภาษาที่ใช้เรียนด้วย และยังคงคล้องกับแนวคิดของ จิวลิชฌ์ บุนยะกาญจน (2525 : 25 อ้างถึงใน สุขุม เฉลยทรัพย์, 2553 : 100-102) ซึ่งกล่าวว่า การพัฒนาการอ่านในภาวะแรก ๆ ของเด็กควรจะให้ประสบการณ์อย่างกว้างขวางอันเหมาะสมกับวัย เช่น การอ่านบทกลอนง่าย ๆ การเพลงกล่อมเด็ก มีนิทานสนุก ๆ เล่าเรื่องต่าง ๆ ที่ให้ภาพพจน์จินตนาการแก่เด็ก ประสบการณ์จากกิจกรรมทางภาษาอย่างกว้างขวางเช่นนี้จะนำไปสู่เนื้อหาทางความมุ่งหมายในการอ่านออกเขียนได้ในโอกาสต่อไป หรือเป็นพื้นฐานอันเป็นแบบแผนทางภาษาที่ควรฝึกต่อไป เช่น การฝึกออกเสียงโดยการเปล่งเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การสะกดคำ การเขียนคำ เขียนวลี เขียนประโยคสั้น ๆ ในการฝึกอ่านออกเสียงให้เด็กทั้งกลุ่มทดลองที่ใช้

แผนการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ และกลุ่มควบคุมที่ใช้แผนการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบปกติโดยมีครูผู้สอนคนเดียวกันเป็นผู้ฝึกนั้น เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ส่งผลต่อ ด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์ และด้านการรู้ความหมายของคำศัพท์ ซึ่งผลการวิจัย หลังการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้ใช้สื่อการสอนทั้งรูปภาพ การฝึกฟังและออกเสียงซ้ำ ๆ ส่วนด้านการรู้ความหมายของคำศัพท์ ปรากฏผลงานวิจัยที่สอดคล้อง กันของเดล (Dale, 1969 : 107 อ้างถึงใน ณภัทริน เกาพาน, ลดาวัลย์ วัฒนบุตร, สุณี สาธิตานันต์ และสกล สรเสนา 2554 : 59) ว่า ภาพเป็นสื่อวัสดุที่สามารถมองเห็นด้วยตา ซึ่งประสาทสัมผัสของ มนุษย์สามารถรับรู้ได้มากที่สุดเมื่อเทียบกับประสาทสัมผัสอื่น ๆ ซึ่งได้แก่ ประสาทสัมผัสทางหู ลิ่น จมูกและกายมนุษย์สามารถจดจำเรื่องราวจากการอ่านได้ประมาณร้อยละ 10 และสามารถจดจำ จากการฟังได้ร้อยละ 20 ในขณะที่สามารถจดจำเรื่องราวจากการมองเห็นได้ประมาณร้อยละ 30 แต่สามารถ จดจำเรื่องราวจากการฟังและมองเห็นพร้อม ๆ กัน ได้ถึงร้อยละ 50 อย่างไรก็ตามผลการวิจัยนี้ ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ โกรฟ (Groff, 2002 : 46) ซึ่งเปรียบเทียบการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ (Phonics) กับการสอนแบบองค์รวม (Whole Language) ผลปรากฏว่าห้องเรียนที่ใช้การสอนภาษาอังกฤษ แบบโฟนิกส์มีผลสัมฤทธิ์ที่เหนือกว่าห้องเรียนที่สอนด้วยวิธีอ่านเป็นคำในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชา ภาษาอังกฤษ รวมทั้งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ วันเพ็ญ เดียวสมคิด (2551 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า หลังใช้แผนการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนแบบ โฟนิกส์แล้วนักเรียนมีความพร้อม ทางภาษาไทยเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสามารถจำแนกภาพจำแนกเสียง การรู้คำศัพท์ ความเข้าใจในการฟัง สามารถใช้สายความรู้ความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์ ผลการวิจัยที่ขัดแย้งครั้งนี้กับการวิจัยที่กล่าวมา ทำให้ต้องทำการวิจัยซ้ำเพื่อตรวจสอบผลที่แน่นอน ต่อไป

ส่วนทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการสะกดคำศัพท์ แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีค่าสูงกว่ากลุ่มควบคุมนั้นสอดคล้องกับข้อสรุป ของโยพพ์ (Yopp, 1992 : 58) ที่ว่า ความตระหนักรู้หน่วยเสียงย่อย (Phonemic Awareness) ในเด็กนั้น สามารถพัฒนาได้โดยการจัดประสบการณ์ทางภาษาอย่างเข้มข้นที่จะกระตุ้นให้มีการสำรวจและจัดการ ในเรื่องของเสียงให้พวกเขา กิจกรรมเหล่านี้นำไปสู่ความสำเร็จในพฤติกรรมการอ่านและการสะกด ในภายหลัง อย่างมีนัยสำคัญ และยังสอดคล้องกับรายงานของคณะกรรมการการอ่านแห่งชาติ (National Reading Panel, 2006) ประเทศสหรัฐอเมริกาที่ระบุไว้ชัดเจนเกี่ยวกับการสอนการเชื่อมโยงเสียง กับตัวอักษร (Phonics Instruction) เพื่อให้เด็กเข้าใจว่าตัวอักษรหนึ่งตัวแทนเสียงหนึ่งเสียง และ ใช้หลักการสะกดเพื่อประกอบเป็นคำนั้นเป็นเทคนิคที่ได้ผลในการส่งเสริมทักษะการอ่านในเด็ก เช่นเดียวกับงานวิจัยของ จอห์นสตัน และวัตสัน (Johnstone and Watson, 2008 : 53) ซึ่งได้ทำการวิจัย

เปรียบเทียบการสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิม คือ การสอนแบบการอ่านเป็นคำ และให้นักเรียนแยกเสียงของคำ และการสอนโดยวิธีการใหม่ คือ การสอนโดยใช้การออกเสียงตัวอักษร แล้วผสมเป็นคำ โดยใช้โปรแกรมการสอนแบบโฟนิกส์ ผลปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบโฟนิกส์มีระดับคะแนนการอ่านเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ และจำนวนของนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านยังมีจำนวนน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนในชั้นเรียนที่สอนการอ่านแบบดั้งเดิม อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของชูลและบูโดร (Schuele and Boudreau, 2008 : 45) ซึ่งกล่าวถึงการส่งเสริมทักษะการอ่านในเด็กโดยใช้วิธีสอนทักษะการแยกแยะเสียงตามวัย จัดการเรียนการสอนโดยตั้งวัตถุประสงค์ให้เด็กมีพัฒนาการตามวัย จะทำให้เด็กมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น และสอดคล้องกับแนวคิดของกิตติพงษ์ ฆาตเกษม และนิชรา เรืองคารกานนท์ (2552 : 26) ซึ่งได้กล่าวว่า ทักษะการอ่านมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาพูด กล่าวคือ องค์ประกอบของการอ่านอันประกอบด้วย การอ่านสะกดคำ ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานต้องอาศัยความสามารถในการแยกแยะหน่วยเสียงย่อยของคำพูด ร่วมกับหลักการสะกดคำและความรู้เรื่องตัวอักษร

2. สมมติฐานข้อที่ 2 ความสนใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 กลุ่มทดลองจะดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่า ความสนใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 โดยรวมและรายด้านหลังการฝึกออกเสียงแบบโฟนิกส์ กลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านความกระตือรือร้นกระฉับกระเฉงในระหว่างการฝึก ด้านการพูดคุยกู้ถามครูเกี่ยวกับคำศัพท์ในบัตรคำ-บัตรภาพที่ฝึกอ่าน และด้านความอยากรู้อยากเห็นเมื่อครูมีคำศัพท์ใหม่ ๆ มาให้ฝึก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการหยิบบัตรคำ-บัตรภาพมาดู และพยายามอ่านออกเสียง และด้านการชอช้กถามครูเมื่อสงสัย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่ากิจกรรมการฝึกออกเสียงแบบโฟนิกส์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้นทำให้เด็กเกิดความสนใจในพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ได้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยใช้วิธีการสอนภาษาในรูปแบบของการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษร และเสียงของตัวอักษร ซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กันเป็นแนวทางในการสอนการอ่านออกเสียงและสะกดคำ โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง จึงทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะของเสียง และตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของเสียงแต่ละเสียงก่อนการอ่านจริงในบริบทของภาษาเขียน และยังส่งเสริมให้เกิดความตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงต่าง ๆ ของคำ หรือกลุ่มคำ เป็นพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนที่จะฝึกวิเคราะห์เสียง เพื่อช่วยให้เด็กสามารถวิเคราะห์คำอื่น ๆ ได้ และทำให้เด็กเกิดความสนใจในการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และพอใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยความกระตือรือร้นและ

จดจ่อต่อการฝึก และสนใจซักถามปัญหา เมื่อมีข้อสงสัย ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ เป็นการฝึกโดยใช้วิธีการสอนภาษาในรูปแบบของการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์โดยใช้รูปภาพ โดยครูออกเสียงคำศัพท์ให้เด็กฟังหลาย ๆ ครั้งแล้วให้เด็กออกเสียงตามครู จากนั้นจึงให้เด็กฝึกการสะกดคำศัพท์จากบัตรคำโดยให้เด็กท่องจำตัวอักษรที่ประกอบขึ้นเป็นคำหลาย ๆ ครั้ง สอดคล้องกับแนวคิดของแอนเดอร์สัน และคณะ (Anderson et al., 1985 cited in Chard & Osborn, 1999 : 53) ที่กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ไม่ใช่เพียงแต่เด็กจะสามารถบอกถึงกฎความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรได้เท่านั้น แต่จุดประสงค์ที่แท้จริงคือ ต้องการให้เด็กเข้าใจหลักการว่าเสียงและตัวอักษรที่มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ เมื่อความสัมพันธ์พื้นฐานของเสียงและตัวอักษรได้รับการสอนแล้ววิธีการที่ดีที่สุดต่อเด็กคือ กระบวนการเรียนการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ ซึ่งวีเวอร์ (Weaver, 2002 : 47) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ว่าเป็นวิธีการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านและสะกดคำ ดังนั้นการสอนเด็กในระดับเริ่มต้นจึงควรเริ่มที่การสอนหน่วยเสียงเพื่อพัฒนาไปสู่ทักษะที่ยากขึ้นต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. ครูควรจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการแสดงออกในการคิดแก้ปัญหา โดยคำนึงถึงความพร้อมของเด็ก ไม่บังคับกดดันให้เด็กเกิดความเครียด ควรยกย่องชมเชย แสดงความเป็นมิตรกับเด็กให้เด็กเกิดความมั่นใจ เปิดโอกาสให้เด็กแสดงออกอย่างเต็มที่
2. การส่งเสริมทักษะด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์ การสะกดคำศัพท์ และการรู้ความหมายของคำศัพท์ของเด็กนั้น ครูต้องให้เด็กได้ใช้ความคิดอย่างอิสระ และเข้าใจความพร้อมของเด็กว่ามีสมาธิช่วงสั้น ๆ ในการรอคอย ที่สำคัญควรสร้างกำลังใจ และกระตุ้นให้เด็กกล้าแสดงออก
3. ควรพัฒนาการจัดกิจกรรมการฝึกออกเสียงแบบโฟนิกส์ในลักษณะที่หลากหลาย ในทุกระดับชั้นของเด็กปฐมวัย เพื่อการพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยอย่างต่อเนื่อง ไม่ให้เด็กเบื่อหน่าย
4. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการฝึกออกเสียงแบบโฟนิกส์ ควรมีความยืดหยุ่นขึ้นอยู่กับกิจกรรม ควรจัดเวลาให้เหมาะสม ควรให้เด็กได้ดำเนินกิจกรรมจนสิ้นสุด เพราะบางกิจกรรมอาจจะใช้เวลามากกว่าเวลาที่กำหนดไว้

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการฝึกออกเสียงแบบโฟนิกส์ในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นนี้และชั้นที่สูงขึ้นเพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ชัดเจนต่อไป
2. ควรมีการศึกษาการจัดกิจกรรมการฝึกออกเสียงแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนอื่น ๆ เพื่อให้เห็นผลที่ชัดเจนต่อไปด้วย เพราะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยที่ผ่านมายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร และถือเป็นปัญหาใหญ่ในปัจจุบันที่มีการมุ่งเตรียมความพร้อมเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับนักเรียนหลายกลุ่มและหลายวิธีสอน เพื่อค้นหาวิธีการสอนที่ดีที่สุดต่อไปสำหรับเด็กปฐมวัยและชั้นที่สูงขึ้น